

των δατών δατών καὶ τὰ κρεμάζου-
σιν εἰς τὸ μέσον τῶν δωματίων ὅ-
που ἐξακολουθοῦσι νὰ βλαστάνωσι
καὶ νὰ ἀνθίσωσι χωρὶς νὰ ποτίζων-
ται, καὶ διαρκεῖσι πολλοὺς χρόνους
εὐωδιάζοντα τὰ δωμάτια. Τοῦτο τὸ
φυτὸν ἐπειδὴ ζῇ ἀνευ τινὸς ποτί-
σματος καὶ χωρὶς νὰ ἐνυπάρχη εἰς
τὴν γῆν, μονὸν ἀπὸ τὸν ἀέρα, εἰ-
καίως καὶ εὐφρῶς ἐκλήθη αεριοφίον
fra mians odoratum = ἀερόφιον
εὐώδες.

ΦΡΑΓΓΙΣΚΗ Π ΕΞ ΑΡΙΜΙΝΟΥ

(Ἐπεισόδιον τῆς Κολάσεως τοῦ Δάδου.)

Κ' εἶπα ἔς τὸ δάσκαλό μου: Ἐπιθυμοῦσα
Νὰ μιλήσω μ' αὐτὸς ἐκεῖ τοὺς ὁδοί,
Ποῦ ἀντάμα σὺν στερὰ οὐκ ἐφύκει ὁ ἀγέρας.
Κ' ἐκεῖνος: Σὺν σιωπῇ, ἔς τὴν ἀγάπην
Ἐρριπτοῦ, ποῦ τοὺς σέρνει καὶ θὲ νῆθ' οὐ.
—Σὺν εἶδα πῶς ἔς τὸ μέρος μας ὁ ἀγέρας.
Τοὺς ἔπρωγεν: ψυχῆς βασιανισμένους,
Ἐρῶ αἶμα, ἐλάτε νὰ μιλήτε
Μαζή μας, ἀνὰ ἀνὰ δὲν μποῖται.
Σὺν περιστέρῳ, ὅπου ἡ πιθὴμα σπρώχνει,
Πρόμα τρέχου, στή γλῶσσά σου πωλεῖται.
Μὲ τὴν ὠμὴν τὰ στερὰ, κ' ἐκεῖνος
Ἐβρή ανε ἀπ' τὸ τάγμα, ὅπου ἔχει μέσα
Τῇ Διδῶ τὸν ἀραχισμέν, ἀγέρας
Σχίζον καὶ ὁρᾷ, ἦσαν κατὰ μα.
Τότε, ἡ τῶν ἐκ-τὴν δόναμι εἶχε.
—Ζῶ καλὸ κ' εὐγενικό, ὅπου ἦρθες
Ἐδ' ἐπὶ μαυροκόλινον ἀγέρας
Νὰ ἰδῇ, ἐμῆς, ποῦ ἐδάφανε τὸν κόσμον
Κόκκιν μ' αἶμα, —οἷος μὲς ἀνέστησαν
Τοῦ κόσμου ὁ βασιλέας, εἰς ἐκεῖνον
Εἰρήνη θὰ ἔδε μαστε νὰ δώσῃ
Σὲ δέ, ποῦ συμπαθῇ, εἰς τὰ κακά μας.
—Οἱ ν' ἀκούσης, ἡ νὰ πῇς θελήσῃ,
Ἐξ' αὐτ' ἐδῶ νὰκούσουμε, νὰ πῶμα,
—Ὅσο εἰσπαίει, σὺν τῶρα, ὁ ἀγέρας.
Ἡ γῆ, ὅπου εἶδα πρῶτα, εἰς τ' ἀερογιάλι
Κάθεται, ὅπου ὁ Πάδης καταιδύει
Μ' αὐτοὺς ποῦ τὸν κλουθᾶν εἰρήνη ναῦρη.
—Ὁ ἔρωτα, ποῦ γλήγορα ἀνάθει
Κάθ' καρδίᾳ εὐγενική, κ' ἐπὶ τὸν
Ἀναψ γὰρ τὴν εὐμορρί μου ὄψι,
—Ὅπου ἔχασα, καὶ ὁ τρόπος μὲ λυπάει.
—Ὁ ἔρωτα, ποῦ ἀκόμα καὶ ἔς ἐκεῖνους,
Ποῦ δὲν ἀνταγαπῶνται, ἀνάθει φλόγες,
Μ' ἀναψε τόσο, ὅπου μὲ καίει ἀκόμη (α).

(α) —Ὁ Δάδης λέγει:

Amor, che a nullo amato amar perdona.

Οἱ σχολιασταὶ ἐρμηνεύουσι διττῶς τὸν στί-
χον τοῦτον. Οἱ μὲν: «Ὁ ἔρως, ὅστις εἰς ἑα-
στον ἀγ' ὡς ἐμὸν ἐπιτρέπει νὰ ἀγαπᾷ.» —Οἱ
δὲ: «Ὁ ἔρως, ὅστις εἰς οὐδ' ἑα ἀγαπώμενον
ἐπιτρέπει νὰ μὴ ἀγαπᾷ.» —Οἱ πρῶτοι ἐκλαμ-
βάνουσι τὸ nulla ἀπὸ τοῦ cessereduno, οἱ δὲ

Ὁ ἔρωτας ἔς τὸ θάνατον ἀντάμα
Μᾶς ἔρε... Ἡ Καίνα τὸ φινά μας
Πρυσμένι.—Αὐτὰ μᾶς εἶπανε τὰ λόγια...
—Σὺν ἀνὰ τὰς δύστυχας ἐκείνας
Ψυχῆς, ἔσκυφα κατὰ τὸ κεφάλι
Τόσο πολὺ, ποῦ μοῦτε ὁ δάσκαλός μου:
Τί συλλογίζεσαι; —Ἀπάντησα: ὡσιμένα!
Πόσα ὄνειρα γλυκά, πόσες πιθὴμας:
—Στὴ θλίβερη αὐτὴς ἔραν θέσι!
Κ' ἐγὼ εἶπα ἔς ἐκείνας καὶ τὸς ἔρα:
Φρανίσκα, ὅσα ὄνειρα εἰς με κάθουν
Νὰ λαλῶ ἀπὸ συμπάθεια καὶ λύπη.
—Ἀλλὰ, γὰρ πῶς μου, τὸν κατὰ ποῦ ἐρεῖς ἂν
Γλυκὰ-γλυκὰ ἰστυναγμοὶ ἀπ' τὰ στήθια,
Ὁ ἔρωτας τί τρόπον νὰ γνωρίστε
Ἐκαμε τοὺς ἀμφιβολοῦσας πόθους;
Κ' ἐκεῖνη: Μεγαλὴτερη δὲν εἶναι
Θλίψι, πῶς κανεῖ ἔς τὴ δύστυχία
Καιροὺς εὐτυχισμένους νὰ θομάται...
Κ' αὐτὸ καλὰ τὴ ξεῖται ὁ δάσκαλός σου.
—Ἀλλὰ, ἂν ἡ ἀγάπη μὲς τὴν πρώτην
Ἦναι νὰ μάθῃς πιθὴμας, θὰ κάμω
—Ὅσων ἐκείνων ποῦ μιλεῖ καὶ κλαίει.
Μὰ μέρα ἐδαδίζαμε, ἡ ὅμα
Γὰρ νὰ περῶν, πῶς τὸν Λαντζιλλό
Ὁ ἔρωτας σιγῇ—σιγῇ εἶχε δέσει.
Ἐμᾶς μόνον, ὁλοῦς ὑπόδια.
Πολλὰς φορές, ἔς τὸ δάσκαμα ἐεῖνο,
λεῖλα-δεῖλα ἀντίκυσαν τὰ μέτα
Καὶ ἀνίσαν ἡ ὄψι μας... Μία ὅμως
Στὴ μῆ, ποῦ μᾶ ἐνίκησε, ἦσαν μένη.
Σὺν εἰς τὸ μέρος ἐφθάσαμε ποῦ λέει,
Πῶς τέσας ἐρωτῆς τὸ ἀγαπημένο
Ἐφίλησε χαμῆγλο.—Ἐτοῖτος,
Ποῦ δὲ θὰ ὠρισθῇ ποῖ ἀπὸ μένα,
Τρέμει καὶ μὲ ἐλπίσῃ σὲ στόμα...
Τὸ βιβλίον καὶ αὐτὸς ποῦ τὸ εἶχε γράφει
Ἦσαν μεσίτης... Τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη
Ἀρῆσα τὸ διάδασμα σὴν ἀκρῇ.—

τεροὶ ἀντ' τοῦ pessimo. — Ἐκ τῶν δύο τοῦ-
των ἐρμηνειῶν, ἡ πρώτη μὲν φαίνεται παρὰ-
ρσιώδης, μετ' ὅλον τὸ κύρος τῶν Ἀκαδημαϊκῶν
τῆς Κασσίνας, ὅτινες τὴν παραδίδονται ἡ
ἐκ τέρψις φευδῇ, διότι πολλοὶ ἀγαπῶνται, καὶ
ὁμοῦς οὐ μόνον δὲν ἀνταγαπῶνται, ἀλλὰ καὶ πολ-
λὰς ἀποστρέφονται τοὺς ἀγαπῶντας αὐτοῦς.
Καὶ ἐμῇ, καὶ τὴν γνώμην μου ταύτην
ἐκφράζω μετὰ τῆς μεγαλητέρας συστολῆς,
διότι ἡ ἐρμηνεία τοῦ δάντου, ὅς καὶ ἡ με-
τάφρασις αὐτοῦ, δὲν εἶναι ἔργον τοῦ τυχόντος,
ἐν nulla ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ εἶναι ἀντὶ
τοῦ nulla, ἐπιτάξεως τοῦ ποῦ, ὡς εἰς τὸν στί-
χον:

L' arte, che tutto fa, nulla si scuopre.

Ἡ δὲ ἐρμηνεία τοῦ στίχου εἶναι: «Ὁ ἔρως,
ὅστις καὶ εἰς αὐτὸν τῶς μὴ ἀγαπώμενους ἐπι-
τρέπει νὰ ἀγαπᾷ.» —Ἡ ἐρμηνεία αὕτη μοὶ
φαίνεται λογικωτέρα. Ἡ Φρανκίσκη ζητεῖ νὰ
δικαιολογήσῃ τὸν πρὸς τὸν ἀνδρόδελφόν της
ἔρωτά, ἡ, δὲ θ λέγει: «Ἀκού ἐκεῖ οἱ ὅτινες
δὲν ἀγαπῶνται, ἀγαπᾶσι,—πῶς ἔδωκάν μου νὰ
μὴ ἀγαπῶσω ἐγὼ, ἥτις ἡγαπώμην;» Βεβαίως
τὸ ἐπιχείρημα δὲν εἶναι ΝΟΜΙΚΟΝ, ἀλλὰ
δὲν εἶναι αὕτη ἡ μόνη φορὰ, καθ' ἣν οἱ νόμοι
τῆς κοινωνίας ἀντιστρατεύονται πρὸς τοὺς νό-
μους τῆς φύσεως.

Ἐλεγε αὐτὰ ἡ μία ψυχή, —καὶ ἡ ἄλλη
Ἐκλασε τόσο πολὺ, ποῦ ἀπὸ τῆ λύπη
Μοῦρθε λιγοθυμιά, νάβγη ἡ ψυχὴ μου,—
Καὶ ἔπεσα, σὺν πίπτῃ νεκρὸ σῶμα.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΠΑΝΑΣ

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΕΚΛΟΓΗ ΑΘΗΝΩΝ

Δήμαρχος Ἀθηναίων ἐξελέγη
τὴν Κυριακὴν, 8 Ἀπριλίου, ὁ κ.
Δημήτριος Σ. Σοῦτσος διὰ ψήφων
2 848 ὑπερτερήτας τοῦ κ. Παναγῆ
Κυριακοῦ κατὰ ψήφους 936.

Ὁ κ. Παναγῆς Κυριακός, κυβερ-
νήσας τὰ τοῦ δήμου ἐπὶ ἐννέα συνε-
χῇ ἔτη, ἀφίνει ἀπερχόμενος τὰς
ἀρίστας ἀναμνήσεις. Διὰ τῶν γλίσ-
γρων μέσων τοῦ δήμου κατωρθώ-
θησαν ἔργα μεγάλα καὶ σπουδαῖα·
τὰ ὑδραυλικά ἔργα, δι' ὧν ἐδεκα-
πλασιάσθη τὸ ὑπάρχον ὕδωρ, τὰ
ὡραία δημοτικά καὶ φιλανθρωπικά
καταστήματα, ἐξέδραι, κρήναι, πη-
δακες, δειροστοιγίαι, ὁδοί, γέφυ-
ραι, φανοὶ φωταερίου κλπ.

Ὁ νέος Δήμαρχος κ. Δημήτριος
Σοῦτσος εἶναι νέος εὐπαίδευτος, φι-
λότιμος, ἀνέκων εἰς μίαν τῶν τῶν
πρῶτα φερουσῶν οἰκογενειῶν συγ-
χαίροντες αὐτῷ ἐπὶ τῇ ἐπιτυχίᾳ,
τῷ εὐχόμεθα νὰ κατορθώσῃ νὰ συ-
νεχίσῃ τὰ ἔργα τοῦ κ. Κυριακοῦ
καὶ ἀνταποκριθῇ εἰς τὴν ἐμπιστο-
σύνην τῶν ἐκλογέων.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

— Ἡ αἰδώς πρέπει νὰ ὑπερασπίζη-
ται τὸ κάλλος ὡς ἡ ἀκανθα ὑπερα-
σπίζεται τὸ ῥόδον.

— Πρέπει νὰ σέβεται τις τὰς θρη-
σκευτικὰς πεποιθήσεις τῶν ἄλλων.

— Ὁ ἀνόητος ἐρωτᾷ τοὺς ἄλλους
περὶ τῆς αἰτίας τοῦ σφάλματος αὐτοῦ,
ἐνῷ ὁ σοφὸς ἐρωτᾷ ἑαυτόν.

— Ἡ ταπεινοφροσύνη ὁμοιάζει τὸ
ἶον, ὅπερ χαμηλότερον μὲν εὐωδέστερον
δὲ τῶν ἀνθέων τυγχάνει.

— Ὁ φιλάργυρος ὁμοιάζει πρὸς τὸν
χοῖρον, ὅστις χρησιμεύει μόνον ὅταν
σφαγῇ.

— Ἡ νέα κόρη εἶναι ἄνθος, ἡ γυνὴ
εἶναι καρπός· ἐάν ὁ καρπὸς εὐρεθῇ κα-
κός, ποῖα ἀνάμνησις θὰ μείνῃ διὰ τὸ
ἄνθος.